

KOEKOEK

MARIEKE DE MARÉ

K

E

O

K

E

O

K

P E L C K M A N S

Un Coucou dans la Commode is een kleine antiekwinkel in het midden van een grote stad, waar de deur, zomer en winter, tijdens de openingsuren altijd openstaat.

Wie de winkel binnenstapt, laat zijn blik eerst dwalen langs oude kasten, lampen en curiositeiten, om uiteindelijk te blijven hangen bij Idris, rechts achteraan op zijn stoel.

‘Bonjour,’ zegt hij dan, of het nu ochtend of avond is.

Voor Idris staat een oude, wankelende bruine tafel waarop een donkergroene geldkist en een comptometer staan. Wanneer iemand iets wil kopen, tikt Idris een berekening in op de machine. Hij noemt een bedrag en de klant betaalt zonder aarzelen, ervan overtuigd dat hij iets van onschatbare waarde heeft verworven. Een opgezette marter, een koperen klok onder een glazen stolp, een antieke eikenhouten kast met sierglazen deuren. Of, extatisch, een verzilverde suikertang.

Dit verhaal gaat over een bijzondere man: Idris, dus. Hoe hij een week leeft tijdens een hittegolf, af en toe naar de kerk wandelt, daar verkoeling zoekt, en terugkeert naar zijn kleine huis, met op de eerste verdieping een keuken, salon en slaapkamer, boven zijn antiekwinkel – de kleine wereld van zes bij vier waar hij zo graag is.

De dagen van Idris zijn nauwelijks van elkaar te onderscheiden. Tot er plots een vrouw met mooie rode lippen zijn winkel binnenkomt, op zoek naar een beeldschone kat.

Het is donderdagavond en vijfendertig graden, dat vertellen de vierentwintig antieke thermometers die in alle soorten en maten in de winkel hangen. Idris draagt een wit linnen hemd en een korte, ietwat vuile beige broek. Zoals gewoonlijk zit hij op zijn stoel rechts achterin zijn winkel. Het is bijna sluitingstijd. Op de gedachte na dat het veel te warm is en dat hij zou willen vermageren, is zijn geest rustig. Hij ademt traag en diep in en uit. Bij zijn voeten draait een zeldzame gietijzeren vloer-ventilator met messing bladen.

Een vrouw met mooie rode lippen stapt zijn antiekwinkel binnen.

‘Goeieavond, bonsoir,’ zegt ze.

‘Bonjour,’ zegt Idris.

Ze blaast een haarlok uit haar ogen en kijkt rond.

‘Excuseer. Ik ben mijn kat kwijt.’

‘Pardon?’

‘Ik ben mijn kat kwijt.’

Idris schrikt, kijkt rond, doet alsof het mogelijk zou kunnen zijn dat hij niet heeft gemerkt dat een kat naar binnen sloop en zich vervolgens onder een van zijn oude kastjes nestelde. Zijn blik blijft even hangen bij de lege plek naast een kleine barokke archiefkast, waar een paar weken geleden nog een vogel op een sokkel zat. Opgezet. Net echt. Verkocht.

‘Ik woon aan het einde van de straat,’ zegt de vrouw. ‘Ik laat de kat nooit buiten. Ze is immers beeldschoon, ik ben bang dat ze gestolen wordt. Maar sinds gisteren ben ik haar kwijt, ze moet zijn weggeglip in het korte ogenblik dat de voordeur openstond.’

De vrouw vertelt terwijl ze rusteloos rondkijkt.

‘Ik heb haar destijds gekregen van een terminale antiquair aan de andere kant van de stad. Er hing een briefje aan zijn deur: *Gratis beeldschone kat*.

Ik belde aan. Een verzorgster deed open en zei: “Kom binnen.” Nooit zal ik vergeten hoe de stervende

antiquair daar in een bed in de woonkamer lag – met de beeldschone kat aan zijn voeteneinde. Ik had mijn ogen ietwat toegeknepen en toen stopte de verzorgster de kat in mijn handen.’

De vrouw met mooie rode lippen praat snel verder:

‘Ze is een bruinbeige raskat. Een lappenpop. Je kunt haar in je nek leggen zonder dat ze tegenstribbelt. Sinds ze gisteren is weggegaan, ben ik niet gestopt met huilen. Ze heeft een afwijking aan haar hart. De dierenarts heeft me onlangs verteld dat ze niet lang meer zal leven. Gisteren las ik dat katten die stervende zijn zich vaak terugtrekken op een rustige plek, het liefst weg van hun mensenfamilie. En nu denk ik: misschien is ze hier naar binnen gegaan. Omdat de deur hier openstaat? Of omdat ze houdt van antiek?’

De vrouw lacht niet.

Stilte.